

7,62 mm Karabin maszynowy M1919A4

Historia konstrukcji

John Moses Browning rozpoczął prace nad nowym karabinem maszynowym w roku 1916. Jego konstrukcja była znacznie prostsza, niż najbardziej rozpowszechnionego ckm-u tamtych czasów Maxima. Prototyp nowego karabinu był gotów na początku 1917. Karabin, przyjęty do uzbrojenia jako Browning M1917, był typowym ckm-em tego okresu. Chłodzony wodą, strzelał z podstawy trójnożnej. Pomimo wyprodukowania przed zakończeniem I wojny światowej prawie 60 tysięcy tych karabinów maszynowych, 1200 egzemplarzy, które dotarły do Francji, nie odegrały większej roli w walkach. W okresie międzywojennym karabin maszynowy Browning M1917 stał się wzorem dla polskiego ckm wzór 30. Po opracowaniu karabinu maszynowego M1917 konstruktor przystosował go dla potrzeb lotnictwa. Nowy karabin miał lufę chłodzoną powietrzem i stał się podstawą do opracowania kolejnej konstrukcji. Ciężki karabin maszynowy Browning M1919 (później przyznano im indeks SNL A-6), miał również lufę chłodzoną powietrzem, ale była ona znacznie cięższa, niż lufa karabinu stosowanego w lotnictwie. Nowy ckm był początkowo produkowany w niewielkich ilościach, głównie na eksport, ponieważ potrzeby armii amerykańskiej zaspokajały

ckm-y wyprodukowane podczas I wojny światowej.

Ciężkie karabiny maszynowe M1919A4 były podstawową ciężką bronią maszynową armii amerykańskiej. Stosowano je jako broń piechoty (na podstawie trójnożnej M2), a także były montowane na wielu typach pojazdów wojskowych (w jarzmach kulistych czołgów, na zewnętrznych uchwytach w innych pojazdach, często jako broń przeciwlotniczą). Piechota początkowo używała ckm M1917A1, jednak od 1943 coraz częściej zastępowała go lżejszym i dzięki temu łatwiejszym do przenoszenia ckm-em M1919A4. Wprowadzony do uzbrojenia lkm Browning M1919A6 (wyposażony w dwójnog i kolbę) nie zdobył uznania i był używany w niewielkich ilościach. M1919 był bronią celną i niezawodną, ale już w trakcie II wojny światowej postanowiono zastąpić ją nową konstrukcją, bardziej pasującą do coraz bardziej dynamicznego pola walki. W praktyce jeszcze w trakcie wojny koreańskiej karabin ten był szeroko stosowany. Zastąpił go dopiero uniwersalny karabin maszynowy M60 w latach 60. Jako uzbrojenie czołgów były używane nawet do początku lat 80. XX wieku.

Podstawowe wersje broni

- M1919A1 – model dedykowany dla pojazdów pancernych
- M1919A2 – model przeznaczony dla jednostek kawalerii
- M1919A4 – wersja przeznaczona dla piechoty, zaopatrzona w cięższą lufę oraz zmniejszono szybkostrzelność

- M1919A5 – czołgowy karabin maszynowy
- M1919A6 – lekki karabin maszynowy; posiada lżejszą szybkowymienną lufę ze stożkowym tłumikiem płomienia, dwójnog mocowany do wylotu lufy, uchwyt do przenoszenia broni, drewnianą kolbę z charakterystycznym wycięciem na ramię strzelca oraz zmieniony kształt zamka.

Opis konstrukcji

Eksponat ze zbiorów: Fort Gerharda – Muzeum Obrony Wybrzeża,

Świnoujście, Polska

Automatyka broni wykorzystywała energię krótkiego odrzutu lufy. Ryglowanie zamka pojedynczym wahliwym rygłem, poruszającym się w suwadle prostopadle do osi przewodu lufy. Lufa chłodzona powietrzem z płaszczem, na całej długości zaopatrzonym w liczne otwory dla poprawienia chłodzenia. Wyciąg wahadłowy działa również jako wyrzutnik. Mechanizm spustowy umieszczony z tyłu komory zamkowej przed chwytem pistoletowym. Tylce z chwytem pistoletowym i osłabiaczem odrzutu. Podstawa trójnożna. Celownik ramkowy z muszką pryzmatyczną znajdująca się blisko wylotu lufy. Broń była osadzana na lekkiej podstawie trójnożnej typu M2.

Zastosowana amunicja

1. Zwykła Cartridge, Caliber .30, Ball, M1

Długość naboju: 84,8 mm

Masa pocisku: 11,2 g

Prędkość wylotowa: 793 m/s

Donośność: maksymalna 5029 metrów

Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem. Pocisk miał zoptymalizowaną balistykę do strzelania na duże odległości.

2. Zwykła Cartridge, Caliber .30, Ball, M2

Długość naboju: 84,8 mm

Długość pocisku: 28,4 mm

Masa naboju: 26,96 g

Masa pocisku: 9,8 g

Prędkość wylotowa: 835 m/s

Donośność: maksymalna 3132 metry

Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem. Amunicja opracowana w 1938 roku zoptymalizowana do prowadzenia płaskotorowego ognia na dystansie do 1.500 jardów.

3. Zwykła ze smugaczem Cartridge, Caliber .30, Tracer, M1

Długość naboju: 84,8 mm

Długość pocisku: 36,8 mm

Masa pocisku: 25,85 g

Prędkość wylotowa: 812 m/s

Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem w którego dennej części umieszczono smugacz. Czubek pocisku oznaczony kolorem czerwonym.

4. Przeciwpancerna Cartridge, Caliber .30, Armour Piercing, M2

Długość naboju: 84,8 mm

Długość pocisku: 35,6 mm

Masa naboju: 27,47 g

Masa pocisku: 10,74 g

Prędkość wylotowa: 828 m/s

Donośność: maksymalna 3840 metrów

Amunicja używana do zwalczania celów chronionych lekkim pancerzem oraz umocnień połowych. Z odległości 100 jardów (91 m) pocisk przebijał płytę pancerną o grubości 4,2 cala (10,66 mm). Czubek pocisku oznaczony kolorem czarnym.

5. Ślepa Cartridge, Caliber .30, Blank, M1909

Długość naboju: 63,2 mm

Masa naboju: 14,13 g

Amunicja używana podczas szkolenia oraz do celów salutacyjnych. Łuska pozbawiona pocisku.

6. Testowa Cartridge, Caliber .30, Ball, High Pressure Test, M1

Długość naboju: 84,8 mm

Długość pocisku: 31,2 mm

Masa naboju: 27,99 g

Amunicja używana dla testowania wytrzymałości lufy badanej

broni, o zwiększonym ładunku miotającym.

Dane techniczne

Kaliber: 7,62 mm (0,3 cala)

Amunicja: 7,62×63 mm (.30-06 Springfield)

Masa własna: 14,06 kg

Masa podstawy: 6,4 kg

Długość całkowita: 1 044 mm

Długość lufy: 610 mm

Zasilanie: taśma parczana na 250 nabojów

Szybkostrzelność: teoretyczna do 500 strz./min.

Autor – Dawid Kałka

Bibliografia

1. <http://www.dws-xip.pl/encyklopedia/ckmm1919-us/>
2. https://pl.wikipedia.org/wiki/Karabin_maszynowy_Browning_M1919
3. Tomasz Nowakowski. Karabiny maszynowe systemu Browninga M 1917, M 1919 i wz. 30. „Nowa Technika Wojskowa”. 1999. nr 2